

Ангел Каралийчев

Крилатият пленник

Навън валеше ситен сняг. Затрупаното село глъхнеше сънено под топлата снежна покривка. Градинската ябълка трепереше над плета като млада невеста, пременена и накитена с бяло цвете. Под стряхата три гладни врабчета ровеха сламките и търсеха житни зрънца, останали от лятната вършитба. Иванчо стоеше до прозореца, бършеше с длан запотеното стъкло и гледаше жадно как рошавите сиротни птички приближават капана му. Иванчовият капан беше направен от две почернели керемиди, похлупени една върху друга. В долната имаше шепа жълто просо, а горната стоеше подпряна леко с две пръчици – отдолу чаталче, а отгоре права клечка. Тя крепеше похлупака полуотворен. Щом едното от врабчетата видя просото в капана, радостно зачурулика и се втурна да кълве. Другите две се озърнаха наоколо, не посмяха да приближат и сякаш почнаха да думат на другарчето си:

– Внимавай, тая работа не е чиста!

Ала гладното пиле не ги слушаше. То влезе в капана, почна лакомо да кълве и, без да ще, докосна с крак чаталчето. Щом размърда клечката, горната керемиди падна и го захлупи. Врабчето остана в тъмнина. Двете негови другарчета отлетяха уплашени. Иванчо изкрещя, втурна се по чорапи навън, затече се под стряхата, грабна капана с крилатия пленник, влезе с него в затоплената стая, затвори хубаво вратата и дигна едната керемиди. Врабчето шумно изхвъркна. То помисли, че е вече свободно, дигна се стремително нагоре и удари крилете си в тавана, кривна към прозореца, почна да пърполи, заудря с главичката по железните пръчки; най-сетне падна отмаляло и Иванчо го хвана.

– Пипнах те – рече той, – сега ще намеря ножица и ще ти отрежа крилете, че тогава да видим как ще хвърчиш!

Голямата ножица, с която мама режеше плат, беше окачена на един гвоздей.

– Почакай малко да се върне мама! – закани се той на врабчето. – Тя ще ми снесе ножицата.

И мушна птичето в пазвата си. Седна до прозореца и се замисли.

– Туп-туп-туп! – тупкаше Иванчовото сърце.

– Кой тупка тъй? – попита врабчето.

– Аз тупкам – отвърна сърцето.

– Че кой си ти?

– Иванчовото сърце.

– Знаеш ли – почна да се оплаква птичето. – Иванчо иска да ми реже крилете с ножица.

– Ох, тоя Иванчо все пакости върши! – въздъхна дълбоко сърцето.

– Можеш ли да ми помогнеш?

– Аз не мога – отвърна сърцето, – защото Иванчовото ухо е пълно с памук и да викам, няма да ме чуе, ама ще кажа на съня.

Падаше вечер. Селото полека потъваше в синя мрачина. Ванъовият сън стоеше невидим пред момчето и му гъделичкаше клепачите.

Сърцето повика съня и му разказа какво иска да прави Иванчо.

– Помогни на врабчето! – рече то.

– Добре – прошепна тихо сънят и затвори Иванчовите клепачи.

Заспа малкото момче и насън тръгна по снега. Вървеше босо в една вековна гора по крива снежна пътека. Искеше му се да хапне, нещо, да си подкрепи силите, искаше му се топлинка, да си посгрее ръцете, ала нямаше нито хляб, нито огън в бялата снежна гора. Не щеш ли, изведнъж между старите отрупани със сняг дървета видя малка червена къщурка, а пред къщурката стои голямо дървено корито – подпряно като капан. Под коритото съзря чиния. В чинията – цял резен сирене, бяло като сняг. До сиренето – порязаница хляб. Зъбите му затракаха от глад. Боязливо приближи и се озърна наоколо: няма жива душа. Без да мисли много, гладното момче се наведе под коритото и протегна ръка. Но щом докосна хляба, коритото щракна, падна и го похлупи. Иванчо почна да ритя, почна да вика, колкото му глас държи, но от устата му не излизаше нито един звук. От червената къщичка се показа една белокоса бабичка. Тя дигна коритото, хвана Иванчо за крака, погледна го в очите и: викна:

– Ах, ти ли си оня, дето ловиш с керемиди малките врабчета? Чакай сега аз да те науча!

Повлече го по снега, внесе го в къщи и откачи от стената една грамадна ножица, която беше направена от две кръстосани саби.

– Какво ще правиш с мене? – попита разтреперан като лист Иванчо.

– Ще отрежа ръцете, които хващат с капани беззащитните врабчета и се гласят да им режат крилцата с ножица!

И белокосата бабичка разтвори страшната си ножица. Иванчо почна да се дърпа ужасено. Опита се да побегне. Бабичката го хвана с костеливата си ръка и викна:

– Стой!

– Олеле! – изпищя с цялото си гърло Иванчо и се стресна.

Събуди се и се озърна. Наоколо нямаше никой. Само той лежи в помръкналата стая и врабчето в пазвата му. Стушило се бедничкото на топличко, тихичко писука. Иванчо дълго си търка сънените очи. Сетне стана прав, бръкна в пазвата си, извади притихналото пиле, нежно го

допря до бузата си отвори прозореца и го пусна.

Врабчето хвъркна и потъна в хладната зимна вечер.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3378>]